

NOVE TEHNOLOGIJE I ZAPOŠLJAVANJE

FIKRETA BAHTIJAREVIC-SIBER

Ekonomski fakultet Zagreb

Razmatraju se tri u literaturi prisutna stajališta o djelovanju razvoja novih tehnologija na zapošljavanje: pesimističko, prema kojem nove tehnologije dovode ne samo do nezaposlenosti, već i do dekvalifikacije i depersonalizacije zaposlenih; kompenzacijsko, koje očekuje prestrukturiranje potreba za radom bez efekata na globalnom nivou zaposlenosti; na koncu, optimističko stajalište predviđa povećanje ukupne zaposlenosti kroz razvoj novih područja, uz povećanje nivoa znanja, obrazovanosti, kreativnosti itd. S aspekta pojedinih grana i djelatnosti pesimističko stajalište djeluje plauzibilno, dok u tehnološki najrazvijenijim zemljama razvoj novih djelatnosti daje osnove ne samo za kompenzacijsko, već i za optimističko stajalište. Međutim, tehnološki razvoj ne determinira neposredno način i obim zapošljavanja, već je taj odnos bitno posredovan općim stupnjem ekonomskog razvoja, društvenim ciljevima i socijalnim institucijama. Društvene promjene koje su uvjet pozitivnog djelovanja tehnologije su: (1) znanje i informacije kao osnovni resurs i proizvod, (2) masovna kreativnost, (3) eksponencijalni rast proizvodnje materijalnih dobara i razvoja ljudskih sposobnosti, (4) stalno širenje »uslužnih djelatnosti«, (5) promjene u socijalnoj strukturi i osnova ma stratifikacije. Sve je to povezano i s preraspodjelom rada u svjetskom razmjeru. Stoga je za jugoslavensko društvo nužna sveobuhvatna promjena ekonomskih i socijalnih institucija.

Brz i skokovit tehnološki razvoj, kreiranje i primjena stalno novih tehnoloških rješenja, a posebice izuzetno širenje i primjena mikroelektronike, odnosno informatičke tehnologije u svim sferama društvenog života, dominantna je oznaka našeg doba. To, na žalost, nije karakteristika i našeg društva, koje je još duboko u razdoblju industrijalizacije, klasičnih tehnologija i orientacije na oblike proizvodnje i industrijske grane koje su u razvijenim društvima mikroelektronike na zalazu i sve brže iščezavaju seleći se k nerazvijenima.

Unatoč činjenici da je mikroelektronika u nas tek budućnost na kojoj se čine prvi sitni i nesigurni koraci, tema »Rad i mikroelektronika« je izuzetno aktualna i interesantna s obzirom na sveobuhvatne promjene u sferi rada i

ukupnom načinu života, privrednom i društvenom okruženju u kom se nalazimo kao i potrebe istaknute u studiji J. Obradovića,¹ da se budućnost dочекa spremno.

Gоворити о социолошким и социјално психолошким, а нуђено и економским импликацијама (али и претпоставкама развоја) нове технologије у развијеним земљама где је њена примјена најинтензивнија и најобухватнија, па је стога логично ту и концентрирано свјетско искуство могућих консеквеници, знаћи истовремено покушај anticipacije промјена и у нашем društву, односно svjevrsni процес припреме за будућност, ако ништа друго, оно barem na hipotetskom nivou.

Predložena tema je izuzetno kompleksna i obuhvatna jer implikacije mikroelektronike zadiru u sve sfere društvenog života — ekonomiju, kulturu, rad, obrazovanje, организацију, управљање, социјалне однose itd. Istovremeno, она је relativno sužena jer problematizira однос рада и jedne vrste tehnologije — информатичке tehnologije, чије је izolirane efekte teško potpuno razlučiti od drugih vrsta i oblika tehnologija, jer су efekti razvoja tehnologije, uvjetno rečeno vjerojatno kumulativni i interferentni.

Međutim, као tehnologija proizvođenja, transformacija i transmisija informacija mikroelektronika unosi nesumnjivo i sasvim specifične, samosvojstvene промјене u sferu rada i uopće života.

Ograničit ću se na razmatranje implikacija novih tehnologija na problem запошljавања, при томе се дрžeći неких globalnih trendova који могу prilikom развоја и примјене mikroelektronike imati implikacije за кretanja tog феномена u našem društву.

O односу развоја tehnologije i запошljавања u сувременоj literaturi artikuliraju se три različita stajališta.²

Prvo, pesimističко stajalište ističe negativne konzekvence техничког прогреса на запошljавање i kadrovske потребе, smatrajući ne само да on vodi povećanju nezaposlenosti, nego dekvalifikaciji, deprofesionalizaciji itd.

Dруго, компензацијско stajalište ističe procese prestrukturiranja потреба bez стварних efekata na zaposlenost na globalном nivou. U nekim djelatnostima se потреbe smanjuju, što se na globalnom društvenom nivou kompenzira rastom потреба u drugim djelatnostima.

Treće, optimističko stajalište ističe pozitivni utjecaj техничког прогresa na povećanje ukupne zaposlenosti kroz razvoj novih područja djelatnosti i poslovanja uz istovremeno povećanje potrebnih znanja i обrazovног nivoa, односно porast kvalifikacije, važnosti znanja, kreativnosti i sl. na globalnom društvenom nivou.

Свако од наведених mišljenja nalazi svoje argumente u objektivnim kretanjima zaposlenosti, dok razlike po mom mišljenju nastaju iz razlika u nivou promatranja (mikro, mezo, makro nivo promatranja) i stupnju tehnološ-

¹ Studija dr. Obradovića, Rad i mikroelektronika: Sociološki i socio-psihološki pristup, kao podloga za ovu raspravu predstavlja izuzetno poticajan materijal.

Radi se o prvoj studiji kod nas koja sustavno nastoji prezentirati dosadašnje empirijske spoznaje vezane uz izuzetno relevantan problem djelovanja mikroelektronike na strukturu i prirodu rada, организацију, obrazovanje itd. i naznačiti osnovne sociološke и социјално психолошке implikacije njene sve šire primjene u suvremenom svijetu. Međutim, као i svaka studija koja otvara izuzetno značajan, a istovremeno ekstremno kompleksan i sveobuhvatan problem, она је vrlo poticajna ne samo glede svoje nesumnjive kvalitete nego i nužne jednostranosti koja uvijek prati strogo empirijski pristup vrlo kompleksnim društvenim fenomenima.

² L.E. Brown, »Conflicting Views of Technological Progress«, Economic Impact, 49, 1985/1 str. 8-15, str. 9.

kog i ekonomskog razvoja društva iz čijih se konkretnih iskustava generaliziraju pojave.

1. **Prvo stajalište** crpi svoju argumentaciju iz činjenice da je bitna odrednica tehnološkog progresa zamjena ljudske energije mehaničkom i uopće stalno pomicanje ljudskog rada u više faze radnog procesa. Naisbittova misao da je »kompjutorska tehnologija za informatičko doba ono što je mehanizacija bila za industrijsku revoluciju: prijetnja, jer objedinjuje funkcije koje su prije obavljali radnici« to najbolje izražava.

Sličnu komparaciju pravi Braverman,⁴ ističući da se uvođenjem automatizacije dešava isto ono što i s mehanizacijom, odnosno smanjuje se potreba za stručnom radnom snagom i uopće stručnim radnicima, odnosno intenzivira se tendencija dekvalifikacije radnika.

Činjenica je da je uvođenje mikroprocesora, koje ne bez razloga nazivaju »ubojicama radnih mjesta«, dovelo u pitanje mnoga radna mjesta i poslove klasične industrije, i bitno smanjilo broj radnika u mnogim privrednim granama. Na pr. njihovo je uvođenje u metalnoj industriji nekih područja ugrozilo po nekim mišljenjima 40% radnih mjesta.⁵ Znatno se smanjio broj zaposlenih u automobilskoj industriji u kojoj roboti sve više zamjenjuju radnike. U SAD se, u periodu od 1973—1985. smanjio broj radnika u automobilskoj i tekstilnoj industriji za milijun,⁶ a prema nekim procjenama inteligentni roboti će zamijeniti 50—75% tvorničkih radnika.⁷ U Japanu, koji je najdalje otišao u robotizaciji, nije rijedak slučaj da u noćnoj smjeni rade samo roboti, ili da par inženjera nadgledava čitavu liniju robova koji realiziraju proizvodnju.

Mikroelektronika bitno smanjuje i broj potrebnih radnika u mnogim drugim djelatnostima u području informacija, industrije, usluga, bankarstva, poljoprivrede i dr.

Dakle, promatramo li s aspekta pojedinih djelatnosti i privrednih grana, a posebice vrste poslova klasičnih djelatnosti industrijskog društva koje su nосile njegov razvoj, teza o smanjenju zaposlenosti je sasvim plaužibilna, jer u tipičnim djelatnostima industrijskog društva nove tehnologije radikalno smanjuju kadrovske potrebe i broj zaposlenih, prvenstveno proizvodnih radnika, odnosno tzv. plavih ovratnika.

2. **Drugo stajalište** svoju argumentaciju crpi iz činjenice da stupanj nezaposlenosti unatoč radikalnim tehnološkim promjenama u mnogim zemljama ostaje konstantan, dok se vrše radikalne strukturalne promjene i kretanja iz jednih u druge djelatnosti. U tom stajalištu je implicirana teza da nova tehnologija omogućava rast proizvodnje bez porasta zaposlenosti, dok se smanjenje zaposlenosti u klasičnim industrijama i djelatnostima kompenzira porastom potreba u drugim sferama, prvenstveno u uslužnim djelatnostima.

3. **Treće stajalište** o prvenstveno pozitivnim efektima razvoja tehnologije i s njom povezanih privrednih i društvenih kretanja na zaposlenost, koje dobija

³ J. Naisbitt, *Megatrendovi*, Globus, Zagreb 1985, str. 36.

⁴ H. Braverman, *Rad i monopolistički kapital*, Globus, Zagreb 1983.

⁵ L.Peter, »Naučno tehnički napredak, nova tehnika i radnički pokret«, *Marksizam u svetu*, 1981, br. 5, str. 208—235, str. 222.

⁶ M.H. Kosters, »Employment, Adjustment and Structural Change«, *Economic Impact*, 56, 1986/4, str. 67—72, str. 68.

⁷ J. Naibitt, str. 37.

va sve više pobornika, zasniva se na trendovima koji se u toj sferi javljaju u tehnološki najrazvijenijim zemljama, u prvom redu u SAD.⁸

Činjenica da se u tehnološki najrazvijenijim zemljama, s intenzivnim razvojem i primjenom mikroelektronike u proizvodnji, nezaposlenost ne povećava nego posljednjih godina i smanjuje, uz pravu eksploziju novih djelatnosti i poslova koji stalno šire prostor novih kadrovskih potreba, potvrđuje mišljenja koja govore ne samo u prilog kompenzacijskog djelovanja tehnologije nego i globalnog povećanja potreba za kadrovima i širenja prostora za zapošljavanje.

Ljudski rad se, s jedne strane, premješta u znanjem intenzivne djelatnosti, informatičke, uslužne i druge poslove, a unutar proizvodnih organizacija u više faze procesa rada kao što su priprema, održavanje, planiranje i organiziranje, a posebice istraživanje i razvoj. Smatra se da svaki novi posao u okviru visoke tehnologije stvara 5—15 novih poslova srednjeg i višeg tehnološkog nivoa u sferi održavanja, konstrukcije, komunikacija, usluga i sl.

→ Osnovni mehanizam apsorbiranja zapošljavanja i stalnog generiranja novih potreba postaju mala poduzeća. [U SAD se svake godine osnuje preko 600.000 takvih malih poduzeća koja posljednjih godina reproduciraju 60—70% ukupnih potreba zapošljavanja. Na pr. od 10 milijuna novih radnih mjesta, 5,6 je bilo u tvrtkama koje imaju do 50 radnika, 3,7 milijuna u srednjim, a samo 1,2 milijuna u velikim tvrtkama.⁹] Stoga je logično da vlasti razvijenih zemalja stimuliraju njihov razvoj kroz različite subvencije, porezne olakšice, **venture capital**, i otklanjam sve formalne prepreke za njihovo formiranje, tako da je, na pr. za registriranje potreban samo jedan dan. Bitna značajka tih malih poduzeća, a istovremeno i relevantna spona između razvoja poduzetništva, individualne inicijative i kreativnosti¹⁰ i tehnološkog razvoja je činjenica da se ona razvijaju prvenstveno u sferi visoke tehnologije i proizvodnje znanja i informacija. To je razlog da ona u SAD predstavljaju značajan faktor ne samo zapošljavanja, nego i tehnološkog razvoja. Nasuprot tome većina novih poslova i malih poduzeća u nekim evropskim zemljama »se ne zasniva na novoj tehnologiji« iako po broju znatno ne zaostaju,¹¹ što je jedan od bitnih razloga i indikatora njihovog tehnološkog zaostajanja za SAD i Japanom.

I na kraju se postavlja pitanje koje stajlište o odnosu razvoja tehnologije i zapošljavanja prihvati, i kakve implikacije primjene mikroelektronike očekivati iz perspektive od preko 1,1 milijun nezaposlenih, 30% tehnološkog viška u postojećoj zaposlenosti, dostignutog stupnja tehnološke i ekonomiske

⁸ SAD su unatoč izuzetno visokoj konkurenциji Japana još uvijek tehnološki najrazvijenija zemlja s najvećim brojem tehnoloških inovacija i vrlo visokom primjenom mikroelektronike, ulaganju kapitala u mikroelektroniku opremu i općenito širenju nove tehnologije. Ako se promatra korištenje ove opreme u proizvodnji, onda je ono u SAD oko 50% u usporedbi s najrazvijenijim zemljama EEZ gdje je to 15—20%.

U Analizi potrošnje tehnoloških proizvoda u 1984. dobiva se slijedeća slika u % ukupnog odnosa SAD—Japan—EEZ.

	SAD	Japan	EEZ
Komunikacije	84	8	9
Obrađa podataka	65	4	22
Poluprovodnici	48	33	19
Roboti	25	51	25

Podaci su navedeni prema J. Markam, »Naučna i industrijska politika u zemljama članicama OECD-a, CECOS, god. III, br. 3—4, 1985, str. 9—16, str. 12.

⁹ The U.S. Economy: Incubator of Jobs, *Economic Impact*, 45, 1985/2, str. 33—38, str. 35.

¹⁰ Brzi razvoj i dinamičnost malih poduzeća i svojevrsnu renesansu poduzetništva i individualne inicijative Drucker uzima kao znak prelaska s »upravljačke na poduzetničku ekonomiju« P. Drucker *Innovation and Entrepreneurship* Harper and Row, New York 1985, str. 1.

¹¹ J. Markam, cit. rad., str. 12.

(ne)razvijenosti, a da se izbjegne sve prisutnije vrlo privlačno stajalište tehnološkog determinizma i tehnološkog optimizma. Očito je da statična i prekriptivna društvena situacija, restriktivna ekonomska i društvena politika koja inhibira svaku individualnu i grupnu inicijativu i poduzetništvo, potcjenjuje ulogu znanja i stručne sposobnosti, blokira svaku kreativnost, nisu pogodan socijalni milje ni za razvoj i primjenu tehnologije niti za stvaranje većeg prostora zapošljavanju.

Pozitivna povezanost razvoja tehnologije i zapošljavanja ima bitne ekonomske i društvene prepostavke. Ona zahtijeva vrlo dinamičan, otvoren, fleksibilan privredni sistem i socijalne institucije usmjerene na oslobađanje i poticanje kreativnosti i inicijative u stvaranju novih tehnologija, proizvoda, novih poslova i djelatnosti. Drugačije, tehnološke inovacije i njihova primjena u funkciji ekonomskog i društvenog razvoja nisu moguće bez značajnih socijalnih inovacija koje Drucker smatra mnogo značajnijim od tehničkih.¹² One su bitna prepostavka stvaranja većeg prostora za zapošljavanje, posebice kroz proces samozapošljavanja.

Sve to implicira zaključak da ne postoji društveno neutralni automatizam pozitivne povezanosti tehnološkog razvoja i zapošljavanja. Taj odnos je bitno posredovan općim stupnjem ekonomskog razvoja, društvenim ciljevima i upotreboom tehnologije i socijalnim institucijama koje se razvijaju u društvu.

Postoje neke bitne značajke tehnološki visoko razvijenih društava povezane s ekonomskim, socijalnim, kulturnim i organizacijskim promjenama koje vode stvaranju većeg prostora za zapošljavanje i permanentnom rastu kvalitativno drugačijih kadrovskih potreba.

Prva se odnosi na suštinske promjene koje se dešavaju u načinu proizvodnje društvenog života, vrsti djelatnosti i proizvoda koji određuju i nose ukupni razvoj društva. One se mogu sumirati pod onim što mnogi autori¹³ nazivaju transformacijom industrijskog u informatičko društvo, u kome znanje i informacije postaju osnovni resurs i proizvod. »Privreda informatičkog društva je prva koja se temelji na resursu koji ne samo što se obnavlja nego se i sam proizvodi«.¹⁴ Kako znanje postaje osnovni stvaralač novih vrijednosti, kvalitetni, dobro obrazovani i visoko motivirani kadrovi postaju osnovni proizvodni i razvojni resurs i najvredniji oblik društvenog bogatstva, dok njihov stalni razvoj postaje imperativ ekonomskog i društvenog razvoja.

Pamet, opredmećena u inovacijama, patentima, informacijama, metoda-ma upravljanja, sistemu rukovođenja i organizacije rada, postaje najznačajnija izvozna »roba«. Evidentno je da sam opstanak i razvoj privrednih organizacija i ukupnog društva više nego ikad ranije ovisi »o pravoj iskoristenosti ljudskog uma«.¹⁵

¹² Pojam socijalnih inovacija Drucker veže za promjene i unapređenja socijalnih institucija kao što su sistem obrazovanja, znanstveno-istraživačke institucije, državne službe, banke, sistem radnih odnosa, sistem vrijednosti i kultura društva i sl.

Po njegovom mišljenju »Tehnologija se može uvoziti po niskim troškovima uz minimum kulturnog rizika. Institucije naprotiv trebaju kulturne promjene da bi rasle i prosperirale. Japanci su prije sto godina učinili promišljenu odluku da koncentriraju svoje potencijale na socijalne inovacije i da imitiraju, uvoze i adaptiraju tehničke novacije — sa zaprepašćujućim uspjehom« (cit. rad. str. 33.).

¹³ Iako se pojam informatičkog društva, koji upotrebljava Naisbitt u svojoj studiji, sve više udomaćuje kao zbirni izraz promjena koje se dešavaju, D. Bell i A. Touraine ga označavaju terminom postindustrijsko, dok J.S. Schreiber govori o društvi inteligencije.

¹⁴ J. Naisbitt, cit. rad. str. 30.

¹⁵ W. Bennis, »Beyond Bureaucracy«, u A. Etzioni, **Readings on Modern Organizations**, Prentice-Hall, Englewood Cliffs, N.J.: 1969., str. 3.

Druga bitna oznaka visoko razvijenog društva je masovna kreativnost — kreativnost ne samo kao značajna individualna odrednica, nego prvenstveno kao društveni fenomen i karakteristika. Permanentan proces kreiranja novog u svim sferama društvenog života, uz stvaranje neophodnih društvenih i organizacijskih prepostavki za stalno širenje kreativne baze i brzu trasformaciju invencije u inovaciju i njenu primjenu u praksi, postaje imperativ bržeg ekonomskog razvoja i otvaranja novih prostora poslovanja, a time i većeg kvalitativno drugačijeg zapošljavanja.

Da se radi o kreativnosti kao društvenom fenomenu i bitnoj odrednici društva (dakle različitim društvenim, organizacijskim, kulturnim i drugim mehanizmima koje razvija društvo u svrhu poticanja, usmjerenjavanja i upravljanja individualne i kolektivne kreativnosti) pokazuju izuzetno velike razlike koje postoje u sferi kreativnosti, odnosno broja invencija i inovacija između razvijenih i nerazvijenih zemalja. One se očito ne mogu pripisati individualnim razlikama u sposobnostima, odnosno prirodnoj sklonosti i dispozicijama ljudi, nego prevashodno stvorenim društvenim i organizacijskim prepostavkama njihovog manifestiranja.¹⁶

Bitne značajke kreativnosti, analizirane na globalnom društvenom nivou, postaju: visoka znanstvena i obrazovna zasnovanost, odnosno visok ukupni nivo znanja i obrazovanja u društvu; masovnost, a ne kreativnost malobrojnih postaje osnova stalnog razvoja; permanentnost promjena i inovativnost kao »način života poduzeća«; sustavnost i svrhovitost, odnosno zasnovanost invencija i inovacija na istraživanju; kolektivnost i timski rad; organiziranost namjesto spontanosti; integriranost u proces proizvodnje i upravljanja u kom inovacije postaju ključna karika; visoka primjenljivost i komercijalna upotreba inovacija; intelektualizacija privrede, odnosno sve veće prožimanje znanosti i privrede i pomjeranja težišta inovacija sa znanstvenih institucija na privredu; visoka međuzavisnost promjena i inovacija u svim sferama društvenog života itd. Tek u takvim uvjetima individualna kreativnost postaje poželjna i relevantna, a čovjek kao nosilac znanja i kreativnih sposobnosti i jedini »proizvođač« ideja, izuzetno značajan. Znanje i kreativnost postaju najvažnija osnova u kreiranju novih poslova i otvaranja novih perspektiva zapošljavanja.

Daljnja oznaka tog društva je da je ono »eksponencijalni stvaralač materijalnih dobara i razvoja ljudskih sposobnosti«.¹⁷ Argumentacija za isticanje informatičke dimenzije kao osnovne značajke suvremenog društva, koja suštinski mijenja njegovo ukupno biće, nije samo enorman porast informacija (uskoro će, prema Naisbittovom predviđanju, broj znanstvenih i tehničkih podataka rasti 40% godišnje), informatičke tehnologije i sredstava, nego jednostavna činjenica da u brutto nacionalnom proizvodu najrazvijenijih društava sve značajniji segment zauzima onaj dio privrede koji »proizvodi, obrađuje i

¹⁶ Najilustrativniji primjer za to je naše društvo. Posljednjih godina odvijaju se retrogradni trenovi u sferi inventivne djelatnosti. Opada broj prijavljenih novih proizvoda koji su ekonomski najkomercijalnija i tehnički najkvalitetnija vrsta inovacije (1979 je prijavljeno 1400 novih proizvoda, a 1986. samo 750 — D. Ivanković, *Večernji list* 14. VI. 1988), broj patentata (1968. g. bilo je registrirano 180, a 1983. samo 46 domaćih patenata — M. Kos, »Kriza inovacija — kriza tehničke inteligencije«, u / . Jerošek i dr., *Kriza, blokade i perspektive*, Globus, Zagreb 1986. str. 36—37), dominiraju prijave pojedinaca umjesto organizirane istraživačke djelatnosti, i to dok istovremeno raste obrazovni nivo i broj tehničke inteligencije. Apsurdno bi bilo pretpostaviti da individualna znanja i kreativne sposobnosti opadaju. Plauzibilnije je zaključiti da rastu društvene i organizacijske blokade individualne i grupne kreativnosti.

¹⁷ J.J. Servan-Schreiber, *Svjetski izazov*, Globus, Zagreb 1981., str. 315.

distribuira informatičku robu i usluge» i da u strukturi zaposlenih sve veći segment otpada na one koji obavljaju poslove vezane uz informacije, njihovo stvaranje, obradu i upotrebu, kako u vanproizvodnim tako i u klasičnim proizvodnim djelatnostima.]

Još u davnoj 1967. godini »informatička privreda« u Americi je kroz svoj primarni i sekundarni sektor ostvarila do 46% nacionalnog brutto proizvoda, dok su neke informatičke tvrtke najjače u cijelokupnoj privredi i ostvaruju, kao na pr. AT&T, veći brutto prihod od mnogih zemalja¹⁸ (u 1981. 58 milijardi dolara).

Neposredno s tim povezan je stalni trend širenja tzv. uslužnih djelatnosti i bitne promjene u njihovoj strukturi. Uvođenje kompjutora, mikroprocesora, lasera, komunikacijskih satelita i tehnologije povezane s molekularnim i biološkim procesima revolucioniraju uslužnu djelatnost, sve više je transformirajući u pružanje znanja i informacija.¹⁹

Danas zaposleni u tim djelatnostima čine 70% ukupno zaposlenih s isto tolikim učešćem (69%) u brutto nacionalnom proizvodu.²⁰ Istovremeno, u njima se također otvara 95% novih radnih mesta. Iako je taj trend najizraženiji u SAD, on se intenzivira u svim razvijenim zemljama.²¹

Znanje postaje osnovni proizvod i razvojni resurs. Ulogu energije u organizaciji industrijskog društva zamjenjuju informacije, a produktivnost sve više ovisi o sposobnosti njihove proizvodnje, upotrebe i kontrole.

[Neposredna veza između rada i proizvodnje se gubi. Ukupni aktivitet poslovnih organizacija je sve manje usmjeren na produktivnost koja je upravo zahvaljujući primjeni mikroelektronike enormno povećana,²² a više na kvalitativne promjene i razvoj novih proizvoda, materijala, zadovoljavanje specifičnih i pojedinačnih potreba za određenim proizvodima, u čemu znanje i kreativnost kadrova postaju ključni faktori, a fleksibilni kompjuterski regulirani i upravljeni proizvodni sistemi osnovni instrument] Klasična podjela na radno i kapitalno intenzivne djelatnosti postoje nedostatna za analizu kretanja u suvremenoj privredi, u kojoj postaju dominantne znanjem intenzivne djelatnosti. Znanje i kontrola informacija, osim toga, po mišljenju mnogih teoretičara postaju nova osnova redistribucije moći, kako u organizacijama, tako i u društvu u cjelini, a kontrola informacija — baza oko koje se, prema mišljenju Tourainea,²³ strukturiraju i organiziraju društveni pokreti.

Promjene u socijalnoj strukturi i osnovama socijalne stratifikacije su također značajna odrednica suvremenog razvijenog društva. [S promjenama u strukturi rada i društva, pod neposrednim utjecajem razvoja tehnologije bitno je povezana promjena u strukturi radničke klase, koja u svom klasičnom značenju u visoko razvijenim zemljama čini sve manji segment u strukturi zaposlenih.] Ukupno je u proizvodnji (manufacturing employment) 1985. g. u

¹⁸ Svi podaci navedeni prema J. Naisbitt, cit. rad., str. 27—29.

¹⁹ R.K. Shelp, »Service Technology and Economic Development«, *Economic Impact*, 52, 1985/1, str. 8—14.

²⁰ R.J. Kirkland, »Are Service Jobs Good Jobs?«, *Economic Impact*, 42, 1985/4, str. 14—21.

²¹ Komparativni pregled za različite zemlje vidi u: L.E. Brown, »Service and Economic Progress: An Analysis«, *Economic Impact*, 57, 1987/1, str. 52—57, str. 57.

²² Uvođenje fleksibilnih proizvodnih sistema i robova povećalo je produktivnost u nekim djelatnostima za 1000%. Prema, »Freeing Constraints on Innovation«, intervju s D.B. Merifieldom, *Economic Impact*, 51, 1985/3, str. 35—39, str. 35.

²³ A. Touraine, *Postindustrijsko društvo*, Globus, Zagreb 1980, str. 70.

SAD bilo 19%, Kanadi 17%, Japanu 24%, Francuskoj 22%, Zapadnoj Njemačkoj 33%, Engleskoj 24% i Koreji 23% zaposlenih.²⁴ Pri tome klasični proizvodni radnici, tzv. plavi ovratnici, postaju sve manji, gotovo marginalan segment.

Proletariat jučerašnjice postaje po obrazovanju, znanju svijeta, svojim očekivanjima, prirodi rada i svom položaju srednja klasa. Status, funkcija, moć i odgovornost visokoobrazovanih ljudi te kategorije postat će po mišljenju nekih autora²⁵ centralna socijalna tema narednih sto godina u razvijenim zemljama.] Osnovna karakteristika visoko razvijenih društava postaje činjenica da su to društva zaposlenih (the employee society) jer sve više (preko 90%) članova društva stiču prihode na osnovu zaposlenja,²⁶ a kategorija izvršitelja stalno se širi. Tradicionalne razlike između radnika i službenika (blue and white collar) gotovo u potpunosti nestaju.

Kolikogod na te promjene u privrednim djelatnostima i strukturi radne snage vrlo značajno utječe razvoj tehnologije i okretanje visokim tehnologijama u razvijenim zemljama čiji se razvoj i primjena zasnivaju u prvom redu na znanju, one su bitno određene i kretanjima rada i proizvodnje, odnosno povezivanjem i prestrukturiranjem svjetske privrede koje diktiraju razvijene zemlje. One napuštaju klasične industrije i sve proizvodnje »na zalužu«, i općenito radno intenzivne djelatnosti, prepustajući ih zemljama trećeg svijeta (kao npr. tekstilnu industriju, proizvodnju čelika, automobila, brodogradnju i sl.), ali i sve tradicionalne faze proizvodnje, zadržavajući samo znanjem intenzivne faze. Velike transnacionalne kompanije preuzimaju ukupnu organizaciju, management i plasman proizvoda, dok samu proizvodnju sve više realiziraju zemlje trećeg svijeta. Dakle, svi oni poslovi koji zahtijevaju visoka znanja, vještine, sofisticiranu opremu, poseban management, upravljanje cijelim procesom (dizajn, kontrolu kvalitete i marketing) ostaju u razvijenim zemljama, dok se radno intenzivni i »prljavi« dio prepusta zemljama u razvoju uz minimum investiranja. Nekad ukupnu investiciju čini nekoliko avionskih karata mjesечно. [Sve više proizvoda velikih multinacionalnih korporacija ima od njih samo ime i zaštitni znak kvalitete. Postaje jasno da »standard života razvijenog svijeta može biti održan samo ako uspije u mobiliziranju radnih potencijala svijeta u razvoju«.²⁷ Pri tome razvijeni svijet ima i zadržava tehničke, poduzetničke i managerske potencijale i tržišta, te sve djelatnosti i grane visoke tehnologije. To znači da se klasična radnička klasa visoko razvijenih zemalja nalazi zapravo u nerazvijenim zemljama i da se težište eksploatacije premješta sve više na »tuđu radničku klasu«, odnosno radničku klasu zemalja u razvoju.]

Iako su promjene koje se dešavaju pod utjecajem izuzetno brzog razvoja tehnologije, posebice mikroelektronike i njene integracije u radnu i sve druge sfere društvenog života, mnogo šire (obuhvataju značajne promjene u organizaciji rada, načinu upravljanja i rukovođenja, socijalnim odnosima, kulturni itd.), navedeni trendovi imaju, čini se, najznačajnije implikacije za zapošljavanje jer označavaju globalne pravce promjena neophodnih ne samo u funkciji stvaranja većeg prostora za zapošljavanje, nego i bržeg tehnološkog i ekonomskog razvoja.

²⁴ M.S. Mc Usic, »V.S. Manufacturing: Any Cause for Alarm?«, **Economic Impact**, 59, 1987/3, str. 17—22, str. 20.

²⁵ P. Drucker, **Managing in Turbulent Times**, Harper, New York 1980, str. 188.

²⁶ Isto

²⁷ P. Drucker, 1980, cit. rad. str. 100.

→ I da rezimiramo. Iskustva tehnološki najrazvijenijih zemalja ukazuju da se može prihvati globalna teza da suvremeni tehnološki razvoj i nove tehnologije ne vode imanentno povećanju stupnja nezaposlenosti u društvu, nego obratno, potencijalno stvaraju nove prostore razvijajući sasvim nove djelatnosti i poslove, te mijenjajući klasičnu funkciju i ulogu pojedinih faktora proizvodnje. Naglasak se stavlja na ulogu čovjeka i znanja odnosno ljudske fakture proizvodnje.

Pri tome treba imati u vidu da se suštinski mijenjaju potrebe, profili i obrazovni nivo kadrova. Razvijaju se nova zanimanja i mijenja sadržaj potrebnih znanja u obavljanju novih poslova. Nova tehnologija zahtjeva visokostručne radnike na svim nivoima, sa poznавanjem novih metoda i sadržaja rada, odnosno intenzivira trend od nekvalificiranih ka kvalificiranim radnicima,²⁸ postavljajući permanentno obrazovanje i veliku mobilnost u sferi znanja i rada kao imperativ. [Ona vodi velikim strukturalnim promjenama, drugačijoj distribuciji zaposlenih i radikalnoj preraspodjeli unutar društvenih djelatnosti, stvarajući potpuno novu »konfiguraciju« rada i zaposlenih. Ukratko, kroz gašenje starih i stvaranje novih poslova i mogućnosti zapošljavanja odvija se stalni proces koji Schumpeter naziva procesom stvaralačkog uništenja.] Međutim, konkretni trendovi kretanja zaposlenosti u svakom društvu ovise bitno o karakteristikama tog društva, dostignutog ekonomskog i tehnološkog razvoja, društvenih ciljeva itd.

Negativne, kao i pozitivne konsekvene tehnologije u bitnom segmentu ovise o društvenom načinu njene upotrebe, društvenim ciljevima, u ostvarenju kojih suvremena tehnologija predstavlja samo izuzetno efikasan instrument. To dalje znači da tehnološki razvoj, iako imperativ opstanka i razvoja u suvremenom svijetu, ne može biti cilj za sebe i po sebi, nego, naprotiv, društveni ciljevi određuju pravce tehnološkog razvoja, izbor tehnologije i, u krajnjoj konsekvensi, njene efekte. Tehnološki razvoj, kao nužnost, ne isključuje potrebu propitivanja primjerenosti strategije tog razvoja i razvojnih alternativa globalnim društvenim ciljevima, kao i mogućnosti i efekte razvoja i uvođenja alternativnih tehnologija. Stalno propitivanje djelovanja na zapošljavanje i kvalitet života postaju nesumnjivo bitna dimenzija valorizacije svake nove tehnologije u našem društvu.

Ako se zadržimo na globalnim trendovima i promjenama koje se dešavaju u svijetu, kao širokom okviru referencije i naputku za osnovne pravce promjena u našem društvu, postaje evidentno da prostor većeg i kvalitativno drugačijeg zapošljavanja (ne kao socijalne nego ekonomске kategorije) treba tražiti u promjeni postojećih ekonomskih i socijalnih institucija i odnosa, dugoročnoj orijentaciji na znanjem intenzivne, intelektualne djelatnosti i usluge, »proizvodnju« znanja i informacija i općenito znanjem saturiranih proizvoda, oslobođanju individualne kreativnosti i inicijative u razvoju novih poslova i radnih mјesta, većoj fleksibilnosti sistema, bržoj profesionalnoj i socijalnoj mobilnosti i poticanju samozapošljavanja.

Takve promjene bi već na sadašnjem stupnju tehnološkog i ekonomskog razvoja intenzivirale procese zapošljavanja, kako formalno zaposlenih kroz

²⁸ Teško je prihvati tezu o dekvalifikaciji na većini radnih mјesta kao konsekvenci mikroelektronike, prisutnu u studiji Obradovića. Plauzibilno je zaključiti da se pod utjecajem mikroelektronike i njene široke primjene u suvremenom radu dešavaju protivvjećni procesi, ali je osnovni trend od nekvalificirane ka kvalificiranoj radnoj snazi, k većoj složenosti i kreativnosti većine poslova.

stvarni radni angažman, tako i svih onih mlađih i obrazovanih kadrova (kakvih je većina nezaposlenih) koji još uvijek čekaju svoju šansu za rad, dok im se stečena znanja nepovratno gube i zastarijevaju. Otvaranje tih procesa je istovremeno pretpostavka bržeg tehnološkog i ekonomskog razvoja, koji se u našim uvjetima može bazirati na maksimalnom aktiviranju i korištenju jedinog resursa koji društvo ima u izobilju, a to su ljudi. Tome treba prilagoditi i sve ekonomske i socijalne mehanizme i institucije.

NEW TECHNOLOGIES AND EMPLOYMENT

FIKRETA BAHTIJAREVIĆ-SIBER

Faculty of Economics, Zagreb

The article deals with three viewpoints usually referred to concerning the impact of new technology development on employment: the pessimistic one according to which new technologies lead not only to unemployment, but also to the dequalification and the depersonalization of the employed; the compensational one which anticipates the restructuring of the needs for labour without having any effects on employment globally; and finally, the optimistic viewpoint anticipating the overall growth of employment through the development of new productive branches together with the advance of the levels of knowledge, education, creativity etc. The pessimistic standpoint appears to be plausible when particular branches and activities are concerned, while in the case of technologically the most developed countries, the development of new branches gives good grounds not only for the compensational, but for the optimistic standpoint as well. However, technological development does not directly determine the mode and extent of employment. Their relationship is essentially mediated by the stage of economic development in general, by the social goals and the institutions of the society. The social changes without which technology cannot produce any positive effects are the following: (1) knowledge and information as the basic resource and product, (2) mass creativity, (3) the exponential growth of the production of material goods and the development of human capability, (4) constant expansion of »service trades«, (5) changes in the social structure and the bases of stratification. All this is connected with the redistribution of labour in global proportions. Therefore, the Yugoslav society is in great need of an overall transformation of economic and social organization.

(na engleski prevela Sanja Vrhovec-Vučemilović)